

PAILIN

ที่สุดของ เรื่องสยองขวัญสั่นประสาท

ลัปหรือ เจอผี

โชติ ชำนาญเชิง

ลัปหรือ เจอผี

โชติ ชำนาญเชิง

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ
โชติ ชำนาญเชิง.

สัปเหร่อเจมี่.--กรุงเทพฯ: ไพลิน, 2555.

128 หน้า.

1. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

895.913

ISBN 974-616-15-1132-6

© สงวนลิขสิทธิ์ ห้ามลอกเลียนไม่ว่าส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือ
นอกจากจะได้รับอนุญาตจาก บริษัท ไพลินบุ๊กเน็ต จำกัด (มหาชน)

ประธานกรรมการ

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร

ที่ปรึกษากฎหมาย

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการต้นฉบับ

กองบรรณาธิการ

พิสูจน์อักษร

ออกแบบปก

ภาพประกอบ

ศิลปกรรม

พิมพ์

พล.อ.วิชา ศิริธรรม

จักรเฉลิม เฉลิมชัยวัฒน์

อนันต์ แยมเกษร น.บ., น.ม., น.ศ.ม.

สมบัติ สุทธิจิต

วิทยา ประทุมธารรัตน์

แดง แก้วแสน

สุรรัตน์ เข็นหลวง สุพรรณษา อินวงศ์ ศิริพร พงศ์สันติวิภา

จันทนา มานิตยกุล ทีมวิชาการสำนักพิมพ์

ภควัต ธาราพรรค

พรดุสิต พูลเขตทวีทย์

แก้วแสน กราฟฟิคทาวน์

บริษัท โรงพิมพ์มิตรสัมพันธ์กราฟฟิค จำกัด

จัดพิมพ์/จัดจำหน่าย

บริษัท ไพลินบุ๊กเน็ต จำกัด (มหาชน)

81 ถนนเสรีไทย แขวงมีนบุรี เขตมีนบุรี กรุงเทพฯ 10510

โทรศัพท์ 0 2540 1919 โทรสาร 0 2540 1818

Website : www.pailinbooknet.com E-mail : info@pailinbooknet.com

ISBN 978-616-15-1132-6

9 786161 511326

ราคา 109 บาท

คำนำสำนักพิมพ์

เราท่านต่างรู้ว่า อาชีพ “ลับเร่อ” เป็นอาชีพที่ต้อง
ชุกอยู่กับผี-คลุกคลีอยู่กับศพ แทบจะทั้งวันทั้งคืนก็ว่าได้!
ต้องเป็นคน “จิตแข็ง” และ “ใจกล้า” เหนียวแน่น ถึงจะทำได้

นอกจาก “พลังใจ” ที่เหนือกว่าคนธรรมดาสามัญแล้ว
ยังต้องเจนจบวิชา “ไสยเวท” เสกเป่าคาถา และ “ร้ายมนต์”
อีกด้วย! ...ก็เพื่อไว้ “ป้องกันตัว” และ “การาบ-ปราบพยศ”
ภูตผีปิศาจ ที่จะต้องเจอจะเจอบ่อยเป็นประจำนั่นเอง

เมื่อ “ผู้ชำนาญการ” มาเขียนเรื่องผีเองแบบนี้
มีหรือข้อมูลที่ปล่อยออกมาจะไม่ “รู้ลึก-รู้จริง” ยิ่งกว่าใคร
“โชติ ชำนาญเชิง” อดีตลับเร่อเก่าเล่าให้หือ หันมาจับ
ปากกาเขียนเล่าประสบการณ์ตรงอย่างนี้ “แฟนพันธุ์แท้
เรื่องผี” ...ไม่อ่านไม่ได้แล้ว!!

ปรารภนาดี

บรรณาธิการ

คำนำ

..สัปเหร่อเป็นอาชีพลึกลับดำมืดสำหรับคนทั่วไปเนื่องจากพวกสัปเหร่อคลุกคลีอยู่กับความตายของมนุษย์ทุกเวลานาทีขณะที่คนเราแค่ถูกคิดสักนาทีเดียวว่า...เรากลับเผชิญหน้ากับความตายจิตใจจะห่อเหี่ยวเซื่องซึมทันตาเห็น

นอกจากความตายที่ไม่มีใครปรารถนา ยังมีชีวิตเบื้องหลังความตายอันน่าสะพรึง เพราะไม่ใช่การจบสิ้นอวสานเหมือนหนังสือตอนเดียวจบ ความตายคือการก้าวพ้นมิติหยาบดิบ ไปสู่มิติลับ...ไปตรงไหนไม่มีใครมองเห็น...แต่มีอยู่จริงในเมืองผี อันเป็นสิ่งที่สัปเหร่อต้องเผชิญเช่นเดียวกับการนำศพไปทำพิธีกรรมทางศาสนา

สัปเหร่อเจอผี...จึงเป็นการนำเรื่องจริงความจริงอันลึกลับดำมืดในอาชีพสัปเหร่อมาเปิดเผยเคล็ดวิชาไสยเวทย์พุทธาคมภายในเล่ม ที่สัปเหร่อต้องมีไว้ประดับตน เราท่านก็สามารถนำมาปฏิบัติได้ โดยไม่ต้องเปลืองเวลาไปค้นคว้าจากคัมภีร์โบราณเล่มใด ถ้าปฏิบัติถูกต้อง-ปฏิบัติจริงตามเคล็ดวิชา จะอยู่ร่วมสังคมเดียวกับภูตผีปิศาจได้อย่างน่าอัศจรรย์

อนึ่ง...ความลึกลับมหัศจรรย์ยิ่งกว่าที่ได้เกริ่นนำ มีรอท่านที่ชื่นชอบเรื่องจริงอิงความระทึกใจอยู่แล้วใน “สัปเหร่อเจอผี” เล่มนี้...

โชติ ขำนาญเชิง

สารบัญ

สาขีพลัปแหรอ	7
จีแกล้งคนแกล้ลติเฟื่อง	25
วิชากำราบดี	39
สาธรรพณ์ทางสามแพรง	53
ที่เปิ่น-ที่ตาย	65
สิงขญ์ในสาธูโรโบราณ	73
กระบวนการดีสิงดี	85
นางสังครณ์ดีมีจริง	97
ชาล้งกับขะตพ	105
ลัวมดีหัวขาด	117

อาชีพลับเร่อ

อาชีพ เป็นหมื่นเป็นแสนอาชีพที่มีในโลก เชื่อว่าอาชีพ “ลับเร่อ” เป็นตัวเลือกลำดับสุดท้ายหรือเปลวๆ ไม่มีใครยอมเลือกเลย ด้วยสาเหตุ 2 ประการ คือ..

ลับเร่อต้องใกล้ชิดกับความตายทุกวันเวลา ขณะที่มนุษย์ส่วนใหญ่อรักการมีชีวิต-เกลียดความตาย หญิงชายรักกัน แต่ถ้าเพิณูฝ่ายหนึ่งตายไป คนที่ยังอยู่จะรังเกียจ

ซากศพนั้นทันที ความรังเกียจเพิ่มทวีขึ้นเมื่อศพเริ่มขึ้น
อืดทืด บวมปรี มีหนองไหลซึม ใครจ้องสักหนึ่งแสนให้หอม
แก้มศพสักฟอด จะไม่ยอมเด็ดขาด

อีกอย่างหนึ่งคือ..ลัปเหรอดต้องอยู่ใกล้ภูตผีปิศาจ เปรต
อสุรกาย รวมทั้งสรรพวิญญาณที่ดุร้ายและไม่ดี ทว่าบน
ความไม่เชื่อนั่นเอง คนเราโดยมากจะไม่เชื่อเรื่องผีๆ สิ่งๆ
เพราะพิสูจน์ให้เห็นตามหลักวิทยาศาสตร์ไม่ได้ ทว่าบน
ความไม่เชื่อนั่นเอง คนส่วนใหญ่ก็กลัวผี ตกคำไม่มีใคร
สนุกคะนองไปเดินเล่นชมวิวดำตามป่าช้าเป็นอันขาด ประมาณ
ว่าไม่กลัว-แต่ไม่เห็นความจำเป็นที่ต้องไปรบกวนวากับป่าช้า

จากสาเหตุเบื้องต้น อาชีพลัปเหรอดจึงเหมาะกับคน
ชนิดพิเศษจริงๆ เท่านั้น เพราะยุ่งเกี่ยวกับศพและผี..
การเผาศพ..โลงศพ ฯลฯ ซึ่งอันตรายต่อประสาทความรู้สึก
ของมนุษย์..

ถ้าสงสัยว่าอันตรายยังงี้ จะยกตัวอย่างให้ฟัง
สักเรื่อง..

หลายปีก่อนที่ตำบลตลาดขวัญ อำเภอเมือง จังหวัด

นนทบุรี หนุ่มสาวคู่หนึ่งเพิ่งแต่งงานกันสดๆ ร้อนๆ ช่วง
ข่าวใหม่ปลามันฝ่ายหนุ่มหลงใหลสาวคนรักจนโง่หัวไม่
ขึ้นเพราะหล่อนสวยไม่มีที่ติ ชอบกพร่องอย่างเดียวที่พอ
มีอยู่คือ ใจน้อย

คราวหนึ่งฝ่ายชายเปรยขึ้นด้วยเจตนาดีว่า ทำอาหาร
ไม่อร่อยก็ออกไปทานข้าวนอกบ้านดีกว่า ไม่สิ้นเปลืองอะไร
นักหนาหรอก เท่านั้นเองผู้หญิงรู้สึกถูกทำร้ายความเป็น
กุลสตรีอย่างแสนสาหัส พอฝ่ายชายออกไปซื้อข้าว
ที่ตัวเมือง หล่อนนมตัวเองด้วยการเปิดแก๊สทิ้งไว้ แล้ว
กินยานอนหลับเข้าไปอีก เพื่อว่าทนไม่ไหวจะได้ลุกไปปิด
แก๊สไม่ได้

อันที่จริงตัวเมืองกับตำบลตลาดขวัญห่างกันไม่กี่กิโล
ควมเก่งไป-กลับกินเวลาแค่ประเดี๋ยวเดียว อย่างไรก็ตามเสียชาย
คนรักก็ต้องกลับมาช่วยทัน ประมาทว่ากำลังทำเป็นฆ่า
ตัวตายประชดรัก บังเอิญเหลือเกิน ฝ่ายชายพบเจอเพื่อน
ที่ตลาดในตัวจังหวัด เสียเวลาดื่มเบียร์สังสรรค์กัน 2 ขวด
กินเวลาไปราวชั่วโมงเศษ

ซากลับเจอด่านตรวจวัดแอลกอฮอล์ จึงกลับรถ
บึ่งหนีไปทางอื่น เป็นเหตุให้เฉี่ยวชนกับรถหลายคัน ครั้น
ถูกจับไปโรงพักเกิดขลุขลักเรื่องคดีความโดนคุมขัง
ตั้ง 2 วัน รอจนญาติมาประกันตัวได้กลับบ้านก็พบว่า
ภรรยาเป็นศพชั้นฮีดไปแล้ว เขาเสียเส้นเพราะถูกขังมา
2-3 วัน กลับบ้านไปยังพบร่างไร้วิญญาณของภรรยา มี
สภาพบวมเป่งเขียวคล้ำน่าสะพรึงกลัว ทำร้ายประสาท
ความรู้สึกเขาอย่างใหญ่หลวงถึงขั้นสติแตก จากคนธรรมดา
กลายเป็นคนบ้าๆ บอๆ สติเฟื่องไป

เหตุการณ์ทำนองนี้สัปเหร่อจะคุมสติได้ เพราะประสาท
ทุกเส้นของพวกสัปเหร่อแข็งแกร่งปานลวดเหล็ก คุ่นชิน
กับสภาพศพทุกประเภท เห็นความตายเป็นเรื่องธรรมดา
ของทุกคนในโลก

เกริ่นถึงภาพรวมๆ ของสัปเหร่อตามสมควรแล้ว
ขอกล่าวถึงต้นสายปลายเหตุที่ทำให้ผมหันมายึดอาชีพ
สัปเหร่อดูบ้าง

ในวัยเด็ก..ผมมีฝันให้ไกลที่ต้องไปให้ถึงเหมือนคน
ทั่วไป คืออยากทำงานดีมีเกียรติ รายได้งดงาม มีครอบครัว
ขณะรุ่งโรจน์ มีบ้านพร้อมที่ดินและรถเก๋ง ฯลฯ เรื่องยึด
อาชีพลับหรือไม่เคยแวบเข้ามาในจินตนาการสักครั้งเดียว

ถ้าใครบอกว่าอนาคตผมต้องเป็นลับหรือคงโกรธ
แยะ เนื่องจากลับหรือแถวๆ บ้านผมที่อำเภอไทรน้อย
จังหวัดนนทบุรี มีพฤติกรรมเหมือนหมอผีที่เก่งกล้าววิชา
ลี้ลับ สามารถคลุกคลีกับศพ ไม่กลัวกลิ่นเหม็นเน่า ศพใดเกิด
อาการพ่นกลายเป็นปีศาจเหี้ยน ก็สามารถกำราบได้อยู่
หมด.. แต่มุมมองของผม เรื่องทำนองนี้แสดงต่อประสาท
ของคนชั่วร้ายอ่อน.. สังคมลับหรือจึงเป็นสังคมต้องห้าม
สำหรับผม

จวบกระทั่งปีพุทธศักราช 2547 เกิดน้ำท่วมประเทศ
ครั้งใหญ่ (ก่อนหน้าปี 49 และ54) เมืองนนท์ฝั่งบาง
บัวทองน้ำท่วมหนัก ทางการจึงผันน้ำออกไปทางคลอง
พระยาบันลือ..ที่ตัดผ่านไทรน้อยเพื่อส่งน้ำต่อไปยังแม่น้ำ
ท่าจีน ที่อำเภอบางเลน จังหวัดนครปฐม

“

ร่างของชายหนุ่ม
ซึ่งมีบาดแผลถูกฟันเหวสะหระไปหมดทั้งตัว
ห้อยหัวพาดมาจากกระเบื้องหลังฟ้าชั้นบน
เสียดสีแดงจางไหลหยดเป็นทางลงมาตามแขนที่ถูก
ฟันจนขาดวีน สายตาของชายผู้นั้น
เบิกบานด้วยความเจ็บปวดอย่างแสนสาหัส

”

อำเภอไทรน้อยเป็นที่ลุ่มต่ำเลยรับและ น้ำท่วม มอง
ไม่เห็นพื้นถนน บ้านผมอยู่ริมคลองพระยาบันลือ.. ถูกหอย..
รับปริมาณน้ำอันมหาศาลเข้าไปเต็มๆ เดิมทิวทัศน์รอบ
บริเวณเป็นทุ่งนาสลับกับสวนผลไม้ เปลี่ยนสภาพเป็น
ทะเลเห็นแต่น้ำจรดฟ้า เดชะบุญว่าบ้านผมปลูกสร้างแบบ
ภูมิปัญญาคนโบราณ คือ ใต้ถุนสูง.. ชวงน้ำเหนือไม่ไหลบ่า
ลงมาเราสามารถนั่งเล่นนอนเล่นที่ใต้ถุน แต่ถ้าถึงฤดู

